

Svagthed og tilbedelse

I sit brev til romerne skriver Paulus: ”De kendte Gud, og alligevel ærede og takkede de ham ikke som Gud; men deres tanker endte i tomhed, og de blev formørket i deres uforstandige hjerte.” Rom.1:21. Teksten er taget ud af en sammenhæng, hvor Paulus generelt taler om, at menneskeslægten fjerner sig fra Gud. Men flere steder taler han specifikt om dem, der har kendt og levet med Gud. Det ses af udtrykkene ”De udskiftede Guds sandhed med løgneren ---”, og ”Fordi de ikke regnede det for noget at kende Gud ---.” Vi er altså i overensstemmelse med Paulus, når vi anvender vores tekst på dem, som kalder sig kristne, og som derfor burde kende Gud. Det sidste kan man ikke umiddelbart sige om verdslige mennesker.

Grunden til, at kristne går fra at kende Gud til at ende i tomhed og mørke, er enkel. Paulus siger det: De ærer og takker ham ikke som Gud.¹

At ære og takke Gud den almægtige som Gud fører til erkendelse af Gud. At undlade at takke og ære Gud ender med tomhed og mørke borte fra Gud på vej mod fortabelsen.

Når det siges, at deres tanker ender i tomhed, gælder det den menneskelige forstand. I tomheden vil der stadig være mange ord og tanker, der er rigtige og logiske – også kristelige, men de vil være tomhed, fordi de udspringer af menneskets tanker i stedet for kendskabet til den levende Gud. Samtidig siger Guds ord, at de bliver formørkede i deres uforstandige hjerte, og hvor mørket har overtaget hjertet, findes den frelsende tro ikke længere. I deres uforstand hævder de at være vise og at være Guds børn, men det sande lys – Jesus – er ikke i deres hjerter.

Det har således en forfærdende konsekvens at kende Gud uden at ære og takke ham som Gud.

* * *

Johannes Døber siger om sit forhold til Jesus: ”Han bør vokse, og jeg blive mindre.” Det er den sande udvikling for enhver kristen. Og Paulus siger, at ”Når jeg er magtesløs, så er jeg stærk.”

Men det stærkeste udtryk for denne dobbelthed møder vi i Jesus, der dør i absolut magtesløshed på korset samtidig med, at han vinder over døden og dødsriget, soner al synd og genopretter alt, hvad syndefaldet og synden har medført.

Der er i det kristne budskab en tilsyneladende modsigelse mellem at være magtesløs og samtidig at besidde al magt. Denne modsigelse er for mange en anstødssten for fornuften, men den er samtidig grundlaget for at ære og takke Gud, der bor hos den i Ånden bøjede, og som på trods af egen fornuft giver Gud ret i tilbedelse.

Om sammenhængen mellem en kristens styrke og hans tilbedelse af Gud gælder det, at jo svagere han er, jo mere inderligt kan han tilbede Gud. Det skyldes, at så

---

¹ At kende Gud er noget lang mere end at vide noget om Gud – uanset hvor stor denne viden er. At kende Gud til frelse indebærer livssamfund med Gud, der er det modsatte af tom viden. Det er at have det sande lys i sig.

længe et menneske har noget at klynge sig til hos sig selv, vil det stå i vejen for tilbedelsen og afhængigheden af Gud. Jo lavere mit eget værd er i forhold til Gud, når jeg betingelsesløst lægger mig i hans hænder, jo friere og mere intens bliver min tilbedelse af den Almægtige. Paulus udtrykker det sådan: "Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre. På grund af ham har jeg tabt det alt sammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham." Fil.3:8.

Job blev prøvet af Gud helt til grænsen. Da han havde mistet alt: børn, rigdom, helbred og menneskers anseelse, står der om ham, at han kastede sig til jorden fyldt af ærefrygt og sagde: "Nøgen kom jeg ud af moders liv, nøgen vender jeg tilbage! Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet."

Og da Jesus, Guds søn hænger fuldkommen magtesløs på korset, fordi han ultimativt bliver forladt af Gud, da udbryder han i tilbedelse af sin himmelske Far: "*Min Gud, min Gud!* Hvorfor har du forladt mig?"

Altså: Jo svagere jeg er, jo mere inderligt kan jeg tilbede Gud.

Men samtidig gælder det, at jo mere inderlig jeg tilbeder Gud, des svagere bliver jeg. Det er den anden side af tilbedelsen. Den inderlige tilbedelse af Gud bringer mig så tæt ind til Gud, at det afsløres, hvor lidt jeg er eller evner i mig selv. Eller rettere: at jeg intet er i mig selv. Tilbedelsen af Gud åbenbarer også, hvem den almægtige og hellige Gud er, både hans hellighed, hans kærlighed og hans retfærdighed, når han godtager Jesu død i mit sted og for Jesu skyld gør mig til sit barn.

Den sande tilbedelse af Gud betyder, at jeg må blive så svag, at jeg dør fra alt mit eget for at få Kristus og hans opstandelseskraft i eje. Ikke som en kraft, der gør mig stærk, for så vil den jo stå i vejen for tilbedelsen. Nej, det er en kraft, der gør, at jeg findes i Kristus, ikke med min egen retfærdighed, men med den retfærdighed, der er fra Gud grundet på troen.

Gud vil aldrig gøre os stærke i os selv. Gud vil være vores styrke, og det er noget helt andet og langt mere ophøjet. Paulus skriver i sit brev til Efeserne, at han beder for dem, at Gud vil give dem visdoms og åbenbarings ånd, så de må forstå "hvor overvældende stor hans magt er hos os, der tror i kraft af hans vældige styrke. Med den magt virkede han i Kristus, da han oprejste ham fra de døde og satte ham ved sin højre hånd i himlen." Ef.1:17-20. Ingen af os har noget at rose os af ud over vor svaghed. End ikke at vi tror på Jesus. For selv troen ejer vi alene i kraft af hans nåde og i kraft af hans vældige styrke. Hans magt hos os er ikke en magt, som vi kan bruge af eller for os selv. Det er Guds opstandelseskraft, som Gud lader virke i os, når vi dør med Kristus og opstår sammen med ham til tjeneste og evigt liv, så Jesus bliver både Herre og Frelser.

* * *

Hvordan afspejler det sig så i menigheden, når der gælder, at jo svagere jeg er, jo mere inderlig kan jeg tilbede Gud, og jo mere inderligt jeg tilbeder Gud, jo svagere bliver jeg i mig selv?

Ydmyghed er vel det første, tanken standser ved. Når jeg tilbeder den Almægtige, der har gjort Jesus til synd i mit sted, da er jeg ikke længere højtrøstet eller larmende, men mit hjerte enten jubler i stille lovsang eller græder af glæde og tak-

nemmelighed over, at det har behaget Gud at åbenbare Jesus for mig og give mig del i det evige liv ved troen på ham.

Men er det sådan tilbedelsen er i menigheden? I mange menigheder synes lovsangen at have ændret sig til en forestilling, hvor larmen fra forstærkere og højttalere understøtter indtrykket af menneskelig realisering af sig selv i stedet for sand og ydmyg tilbedelse i Ånden. Og dette indtryk understøttes af sangtekster, der i visse tilfælde er intetsigende eller sætter mennesket i centrum, så de udtrykker selvets formåen i stedet for at ære, ophøje og tilbede Gud og i ydmyghed rette opmærksomheden mod ham, der for vor frelses skyld udholdt korset.

Må Gud give os alle visdom til at søge Herrens ansigt, så vi ved at gøre det rette i denne sammenhæng, for "når man ved, hvad der er det rigtige, og ikke gør det, er man skyldig i synd." Jak.4:17.

* * *

Nu kan man måske få det indtryk, at sand tilbedelse af Gud medfører, at mit eget værd ender med at være ikke eksisterende. Og på en måde det er sandt, for jeg dør jo med Jesus i mødet med Gud. Men jeg opstår også med Jesus til et helt nyt liv. I Jesus er jeg født af Gud, og jeg er et Guds barn med arveret til al den himmelske herlighed. Jeg er hellig og retfærdighed i Jesus, der har båret mine synder, og dermed er jeg frikøbt fra al Satans slaveri, så jeg i stedet og af Guds nåde får lov til at leve og tjene for hans ansigt. Og som om det ikke var nok, så siger Gud, at "ham, som elsker os og har løst os fra vore synder med sit blod, han har gjort os til et kongeligt folk, til præster for Gud, sin fader, ham være ære og magt i evighedernes evigheder. Åb.1:5-6.

I Jesus ejer jeg alt. Sammen med Faderen har Jesus ved Ånden taget bolig i mit hjerte, og når han kommer igen, skal jeg se ham, min Herre og Frelser, som han er, og da skal vi altid være sammen.

Efterskrift:

En anden vinkel på ydmyghed:

I mange menighedssammenhænge er det blevet almindeligt, at men nedbeder Guds kraft, så man "med Åndens styrke" kan gennemføre kampagner og strategier. Det giver indtryk af, at Gud skulle have forpligtet sig til at understøtte alle vore kristelige initiativer.² De, som handler sådan, glemmer, at kun når jeg er svag, er jeg stærk, for al styrke er fra nåden i Kristus. Og den styrke hænger uløseligt sammen med ydmyghed uden store ord og pral. I Guds nærhed og i absolut afhængighed af ham åbenbares forskellen mellem den hellige Gud og synderen, der i tilbedelsen ikke ved af noget andet til frelse og til tjeneste end Jesus Kristus som korsfæstet.

---

² En af Satans måder at ødelægge menigheden på, er at friste den til at gennemføre Guds løfter. Og det lykkes alt for godt, når Satan lokker med: "Gud har jo lovet ---!" eller: "Dine tanker er jo helt i overensstemmelse med Guds løfter!" Eksempelvis fristede Satan Jesus med ordene: "Hvis du er Guds søn, så styr dig ned, for der står skrevet: Han har givet sine engle befaling, og de skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten." Mat.4:6.